

Hồi 26

Hắc Y Cường Hán

ự thể xảy ra một cách quá đột ngột khiến tất cả mọi người chưa trông thấy rõ thì đã thấy Công Vỹ bị giết chết rồi.

Âu Dương Siêu mắt sáng hơn người. nhưng chàng cũng chỉ trông thấy luồng ánh sáng đã từ trong động đá ở bên phía trái bay ra thôi, nên chàng không do dự gì cả liền phi thân về phía đó mồm thì quát:

- Ai đó?

Lúc ấy bóng người chạy loạn xạ, tiếng quát tháo ồn ào, quần hùng cũng theo sau chàng tiến thẳng về phía đó. Cục diện hỗn loạn khôn tả. Vì Âu Dương Siêu biết trước và thân pháp lại nhanh, nên chàng một mình dẫn đầu đi trước, dưới ánh sáng sao lờ mờ chàng trông thấy một cái bóng người rất cao và vạm vỡ chạy rất nhanh tiến thẳng vào trong bụi gai, chỉ thấy y nhảy nhót mấy cái đã đi xa được ba mươi trượng, khi nào chàng để cho người đó tẩu thoát, liền giở hết sức khinh công ra đuổi theo.

Hình như hung thủ đã sử dụng môn khinh công Lưu Tinh quá độ nên nhanh không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu thấy vậy cũng phải kinh hãi, vì phần là trong lúc cốt yếu nhất người này lại hạ độc thủ giết mất Công Vỹ, rõ ràng người đó với việc này rất có liên quan. Điều thứ hai các đầu não của chính phái một bang đều có mặt tại đây mà người này không phải là người của chín phái một bang sao y lại có khinh công nhanh như thế? Vậy y là môn hạ của môn phái nào? Y là người của Nhất Thống Giáo chăng?

Hay là một con ngựa đen nào của võ lâm làm chẳng? Cho nên chàng cố giở hết toàn lực ra đuổi theo nhất định không thể cho đối phương tẩu thoát.

Kẻ chạy người đuổi hơn cả tiếng đồng hồ rồi mà đôi bên vẫn cách nhau chừng ba mươi trượng. Tuy Âu Dương Siêu đã giở hết toàn lực ra rồi, như vậy đủ thấy khinh công của hai người bên nửa cân bên tám lạng không ai hơn ai kém. Còn tám đại tôn sư của chính phái một bang với các cao thủ bị hai người bỏ rất xa, Âu Dương Siêu quay đầu lại không trông thấy một người nào hết.

Một lát sau chàng đã trông thấy núi Lạc Ca của Hạ Giang Thủ hiện ra ở trước mắt phía đằng xa rồi. Người chạy ở phía trước nhanh như một mũi tên tiến thẳng vào trong u cốc núi Lạc Ca.

Âu Dương Siêu nghĩ thầm:

“Quý hồ ta biết người vào chỗ nào, dù người có cánh cũng không sao bay thoát được”.

Nghĩ đoạn chàng đã vào tới đỉnh núi Lạc Ca, nhắm đúng chỗ người vừa nhảy vào đó liền ngừng chân lại nhảy xuống bên dưới liền.

- Hà... hà.... hà...

Âu Dương Siêu chân chưa chạm tới mặt đất thì trên một vách núi cao và thẳng tuột của u cốc đã có tiếng cười vang tai nổi lên rồi.

Thì ra cái bóng đen vạm vỡ đang đứng ở trên sườn núi chừng bốn hai chục trượng. Vách núi toàn là những đá lổm chổm và mọc đầy rêu xanh rất khó leo lên được, nếu muốn lên trên đỉnh vách thì phải kiếm lối khác.

Âu Dương Siêu ngấm nhìn một hồi, biết mình muốn đến chỗ người đứng cười kia thì phải đi quanh mới lên được nhưng không biết phải đi xa bao nhiêu. Vì vậy chàng vận hết nội lực lớn tiếng hỏi:

- Người trên đỉnh vách núi kia là ai? Cứ lén lén lút lút như thế làm chi?

Chàng dùng kinh công tuyệt kỹ phóng vọt lên vách núi và mượn đà đạp nhẹ chân, lướt thẳng lên đỉnh núi!

Bóng đen thấy Âu Dương Siêu lên đến nơi, liền cười khà khà hỏi:

- Có phải lão đệ định dò biết chỗ ở của Nhất Thống Giáo Chủ đấy không?

Y đã nhắc nhở, Âu Dương Siêu vội đáp:

- Phải, tại sao trong lúc Nhạc Công Vỹ đang định nói rõ địa chỉ của Nhất Thống Giáo Chủ, các hạ lại giết y như thế?

Ngờ đâu bóng đen ấy ung dung đáp:

- Nhất Thống Giáo Chủ cầu hiền như khát, nhất lữa đối với những người tài ba như lão đệ lại càng mong mỏi. Lão đệ đã nhận lời gia nhập Nhất Thống Giáo rồi và đã nhận Chấp Pháp đường chủ sao mãi tới giờ vẫn chưa đi nhận chức lại...

Âu Dương Siêu cảm thấy đối phương hình như đến làm thuyết khách cho Nhất Thống Giáo vậy. Chàng có vẻ khó chịu không muốn nghe lý thuyết đó, liền quát hỏi:

- Tại hạ hỏi một đằng các hạ trả lời một nẻo thế là nghĩa lý gì, chẳng lẽ các hạ là người của Nhất Thống Giáo chẳng?

- Ít nhiều cũng có đôi chút liên can.

- Nhất Thống Giáo muốn thống nhất võ lâm mà những người trong giáo lại cứ lén lén lút lút như các hạ vậy, chỉ e...

- Cái gì là lén lén lút lút.

- Không dám trông thấy mặt người chả lén lén lút lút là gì?

- Lão đệ, tại hạ đã dùng hết sức nhường nhịn rồi, mong lão đệ đừng có quá trớn như thế nữa.

Nghe y nói Âu Dương Siêu cả giận quát lớn:

- Câm mồm, cứ lão đệ lão đệ hoài, trước khi ta chưa biết rõ người là ai thì người đừng có nói nhiều như thế nữa.

- Cái gì, mỗ gọi bạn là lão đệ không xứng đáng hay sao?

- Ngoài Thần Châu Tam Kiệt ra Âu Dương Siêu này không xứng huynh xứng đệ với ai hết?

- Lão đệ với mỡ cùng xuất xứ ở một nguồn gốc chứ không như Thần Châu Tam Kiệt anh em kết nghĩa đó đâu.

- Nói bậy.

- Dần dần lão đệ sẽ biết.

- Là hảo hán thì xuống dưới này nói chuyện.

- Hà... hà.... hà...

Cái bóng đen ở trên đỉnh sườn núi lại lớn tiếng cười một cách kiêu ngạo. Tiếng cười vừa dứt y lại nói tiếp:

- Lão đệ Toàn Phong Bát Thức với Thập Nhị Địch Thế cũng có thể gọi là tuyệt học nhất thời của đương kim võ lâm, và cũng là một môn võ công vô địch đấy, nhưng với tại hạ thì hai pho võ công ấy đã thuộc lòng không dám nói là có thể phá thế gỡ miếng thực, nhưng lão đệ muốn dùng hai môn võ công đó thắng nổi mỡ thì lúc này chưa được đâu.

Âu Dương Siêu nghe nói giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng:

"Sao y lại biết được kỳ thế và sáo thức của ta như vậy".

Chàng chỉ hơi suy nghĩ một chút đã cười thầm và nghĩ tiếp:

"Ta từ khi bước chân vào giang hồ tới giờ đã đánh nhau không biết là bao nhiêu trận rồi, còn báu và sáo ngọc của ta võ lâm thiên hạ ai mà chả biết".

Nghĩ đoạn chàng liền giận dữ lớn tiếng đáp:

- Võ công không thể nói suông bằng mồm, phải ra tay đấu với nhau mới được. Nếu các hạ bảo đã thuộc lòng võ công của tại hạ thì thử đấu với tại hạ một phen xem sao.

Người áo đen nghe nói liền hỏi:

- Đấu như thế nào?

- Các hạ xuống dưới này hay là tại hạ lên trên đó?

- Việc này...

- Tùy theo ở người lựa chọn muốn thế nào cũng được.

- Lão đệ khỏi còn lên trên này, mỡ cũng chẳng cần phải xuống dưới đó muốn nói gì thì cứ việc nói đi.

- Chính các hạ phải nói rõ chứ không phải là tại hạ.

- Mỡ ư?

- Phải, các hạ là anh hùng hảo hán của môn phái nào tại sao lại tấn công lén Nhạc Công Vỹ như thế? Nếu hai điểm này các hạ không nói rõ thì tối hôm nay không sao thoát khỏi dưới cờ báu của Âu Dương Siêu này.

- Vừa rồi mỡ đã cho lão đệ hay cờ báu và sáo ngọc của lão đệ lúc này không làm gì nổi lão đâu.

- Khẩu thuyết vô bằng các hạ có giỏi xuống đây thử xem.

- Hà tất lão đệ cứ dồn ép mỡ như thế mãi. Ai đó?

Cái bóng đen quất hỏi như vậy mà người y cũng nhanh như mũi tên nhảy lên theo Âu Dương Siêu lại mượn cơ để đào tẩu, nhưng chàng đã trông thấy bang chủ của Cùng gia bang là Thư Kính Nghiêu lên tiếng quát:

- Che mặt che mũi như vậy ắt không phải là một người đường hoàng.

Cái bóng đen cười the thé đáp:

- Lão ăn mày họ Thư kia, Cùng gia bang sắp tan rã đến nơi, việc mình chả lo nổi còn lo việc của người khác thực không biết xấu hổ chút nào.

- Thế nào là tự mình còn chả lo xong. Thư Kính Nghiêu này ở trên giang hồ lăn lộn mấy chục năm đến bây giờ mới nghe thấy có người nói câu này...

Rõ ràng bang chủ của Cùng gia bang đã đem thủ hạ đuổi theo, Âu Dương Siêu không dám trì hoãn và cũng không xen lời vội vàng gỡ khinh công tuyệt mức ra đi ven theo sườn núi lên. Xa xa chàng đã trông thấy Thư Kính Nghiêu mặt hầm lì đang xum xoe chỉ chực xông lên tấn công. Hắc Bạch Nhị Đồng và Cùng gia Bát Kiệt ở phía sau y cũng xắn áo. Người nào người nấy mặt đều tức giận, hình như chúng cũng như bang chủ nghe thấy người nọ khinh thường bang phái của mình đều muốn xông lại đấu thí mạng một phen.

Người bịt mặt lực lưỡng hai tay chống nạnh đứng ở trước mặt chỗ cách Kính Nghiêu chừng hai trượng.

Người bịt mặt cao lớn lạ thường, mình vận võ trang màu huyền, trên đầu dùng một cái khăn đen bịt mặt, chỉ để lộ đôi mắt thôi, đôi ngươi của y tia ra hai luồng sáng lập lòe, trông rất oai nghi và kinh khủng, chỉ xem đôi ngươi cũng đủ biết nội công của y không phải tầm thường.

Lúc ấy người bịt mặt lại càng kiêu ngạo và ngông cuồng thêm giờ chân chỉ tay nói:

- Cùng gia bang ám thị có nhiều người thôi, chứ có lợi hại gì đâu? Thử hỏi bang phái của các ngươi có cái gì làm cho người ta phải kính phục và sợ hãi nào?

Kính Nghiêu nghe thấy đối phương khinh thị mình như vậy, mặt càng biến sắc, liền phất tay áo một cái và đáp:

- Bỏn bang không dám nhận là danh môn chính phái, nhưng dù sao cũng có một chút tên tuổi. Chẳng hay người là cái thá gì mà lại dám khinh thường bỏn bang như thế?

- Đừng có nói những lời thừa ấy nữa, Cùng gia bang các ngươi có tài ba gì tối hôm nay ta đều biết hết.

Nói xong y rất kinh hãi vênh mặt lên thách thức với Thư Kính Nghiêu bang chủ của Cùng gia bang, một mặt y lui về phía sau hai bước và nhìn về phía Âu Dương Siêu đang đứng và kêu gọi:

- Âu Dương lão đệ đã lên trên đỉnh núi này rồi không lộ diện còn ẩn núp ở đó làm chi?

Người áo đen bịt mặt ấy chỉ giở một động tác rất tầm thường như vậy đã làm cho Âu Dương Siêu với Kính Nghiêu kinh ngạc rồi và hai người đều hổ thẹn và cả hai mặt đỏ bừng.

Kính Nghiêu vì mình đang đối thoại với người áo đen, không để ý nơi khác, nên không biết Âu Dương Siêu đã tới trên đỉnh vách, vả lại chỗ Âu Dương Siêu đứng ở ngay phía đối

diện của y và ở phía sau người áo đen, y không hay biết gì trái lại người áo đen lại biết trước. Như vậy đủ thấy tai mắt của người áo đen thính hơn Kính Nghiêu nhiều và cũng có thể nói là công lực cao siêu hơn nữa.

Còn Âu Dương Siêu tự tin khinh công của mình tuy chưa gọi là luyện tới mức thượng thừa, nhưng chàng chưa thấy một tay cao thủ nào hơn được mình. Từ khi chàng lên tới trên đỉnh vách không có một tiếng động nào cả và cả hơi thở cũng không nét mà tại sao đối phương lại biết được như vậy, còn một điều nữa mình bảo người ta lén lén lút lút mà bây giờ mình lại âm thầm phi thân lên như thế chẳng hóa ra mình lại tự vả vào mồm mình là gì?

Vì thế chàng thấy người áo đen kêu gọi vội nhảy ra ngay tới trước mặt Kính Nghiêu và hỏi:

- Lão tiền bối cũng tới đây à?

Kính Nghiêu chưa kịp trả lời thì người áo đen đã cướp lời nói trước.

- Lão đệ, Thư đại bang chủ muốn tử võ với tiểu huynh, tiểu đệ tới thực hiện may mắn lắm làm ơn ở đâu làm trọng tài cho tiểu huynh nhé!

Lời nói của y khiến Thư Kính Nghiêu là một người giàu kinh nghiệm giang hồ rất tốt nhin mà cũng phải nổi lửa, giơ tay áo lên phát một cái rồi quay đầu lại bảo Âu Dương Siêu rằng:

- Thiếu hiệp hãy tránh sang một bên.

Nói xong, ông ta giơ hai tay lên nhìn người áo đen bịt mặt mà quát tiếp:

- Thư mỗ xưa nay không bao giờ ra tay đấu với ai hết, trừ phi vạn bất đắc dĩ, hôm nay người ăn nói một cách kêu ngạo như vậy chẳng hay người có võ công tuyệt thế gì mà làm bộ làm tịch đến như thế?

Hình như người áo đen bịt mặt không coi vị bang chủ tiếng tăm lừng lẫy ấy vào đâu cả, nên y mỉa mai rằng:

- Lão ăn mày họ Thư người đừng có khoe khoang vội, mấy miếng của người chỉ có thể lạy ông van bà, trộm gà đánh chó được thôi, vậy ta làm gì phải giở võ học tuyệt thế ra đối phó với người.

- Cuồng đồ táo gan thật!

Ông ta vừa quát xong thì Hắc Bạch nhị đồng ở phía sau đã song song nhảy lên vượt qua ông ta tiến tới chỗ cách người áo đen chừng bảy tám thước.

Người áo đen trợn tròn xoe đôi mắt lên giận quát hỏi:

- Trẻ con vô tri này, để Thư Kính Nghiêu lên đấu với ta, chứ các người mảnh khảnh như vậy chưa xứng ta phải ra tay.

Hắc Bạch nhị đồng đã tiến lên rồi, cả hai không thèm đếm xỉa tới lời nói của đối phương, đồng thanh quát lớn:

- Người nói nhục đến bốn bang xúc phạm đến bang chủ, có lẽ người không muốn sống nữa.

Chúng vừa quát tháo vừa rút cừu hoàn nhuộm tiên ra hình như hai con linh xà nhằm ngang lưng người áo đen bịt mặt quật luôn.

Hắc Bạch nhị đồng luyện võ công từ hồi còn nhỏ, lúc nào cũng theo hầu sát cánh Kính Nghiêu, võ công của chúng đã luyện tới mức khá cao chứ không phải là những tay võ sĩ tầm thường. Vì vậy thế công của chúng ác độc khôn tả. Nhưng người áo đen bịt mặt hình như không thèm đếm xỉa đến anh em chúng. Nên không coi chúng vào đâu hết.

Y đợi chờ hai cây roi sắp đánh tới nơi liền cười nhạt một tiếng bỗng giơ hai cánh tay lên và quát lớn:

- Thực là không biết trời cao đất rộng gì hết.

Âu Dương Siêu chỉ nghe thấy "leng keng" hai tiếng, Hắc Bạch nhị đồng đã bị bắn tung lên trên cao hơn hai trượng. Nhị đồng kinh hãi kêu la, nhưng nhờ có ảnh pháp rất linh xảo, khi rớt xuống chúng mới không bị té gãy xương, khi đã xuống mặt đất rồi cả hai đều ngẩn người ta há mồm trợn mắt về mặt hãi sợ khôn tả.

Người bịt mặt vừa ra tay đã đánh bại được Hắc Bạch nhị đồng khiến không riêng gì Kính Nghiêu mà cả Âu Dương Siêu cũng không hiểu y dùng thủ pháp gì mà nhanh nhẹn gọn nhẹ đến thế? Thực ra là không thể tưởng tượng được.

Âu Dương Siêu không sao nhìn được liền tiến lên ba thước lớn tiếng nói:

- Võ công của các hạ quả thực bất phàm, nhưng tiếc thay địch thủ lại là hai đứa bé, tại hạ muốn lãnh...

Chàng chưa là nói chữ giáo thì Kính Nghiêu đã tiến lên trầm giọng nói:

- Thiếu hiệp để Thư mỗ đối địch với y trước nếu địch không đối hãy phiền đến thiếu hiệp sau.

Nói xong, ông không đợi chờ Âu Dương Siêu trả lời đã quay lại nói với người áo đen bịt mặt rằng:

- Hai đứa nhỏ vô tri không biết lợi hại gì cả, dám xúc phạm các hạ, Thư mỗ xin lỗi hộ chúng.

Người bịt mặt cười nhạt đáp:

- Thư Kính Nghiêu người đừng có giở cái trò ấy ra nữa, muốn ra tay lúc nào ta cũng xin tiếp.

Y khinh thường Kính Nghiêu quá nổi thực là trái hẳn thường lệ của võ lâm, dù sao Cái Bang cũng là một bang phái đã được võ lâm nhìn nhận và tất cả giang hồ đều gọi Cái Bang là danh môn chính phái, đừng nói Kính Nghiêu là một bang chủ tôn kính như vậy ngay đến một chưởng môn lão hay một chấp sự của Cái Bang đi trên giang hồ tới đâu cũng được người ta tôn kính. Người trong võ lâm ai mà chẳng kính nể ba thành, hơn nữa cao thủ đấu võ với nhau, dù có đấu chí mạng đi chăng nữa nhưng lễ phép của giang hồ vẫn phải giữ, chứ chưa có ai ăn nói vô lễ như người bịt mặt này cả, nên Kính Nghiêu tức giận đến nổ lồng ngực, nhưng vì thân là bang chủ của một bang phái không tiện lên tiếng mắng chửi, cho nên ông ta tức quá hóa cười và đáp:

- Các hạ thực là người nhanh nhẩu, nếu vậy thì Thư mỗ xin lãnh giáo đây.

Nói xong, ông ta đứng lấy thế rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Mời các hạ ra tay đi.

Ngờ đâu người bịt mặt ngông cuồng vô cùng, đối với nhất cử nhất ngôn của Kính Nghiêu y làm như không trông thấy và không nghe thấy gì hết. Y cứ ngẩng mặt lên nhìn về phía xa lạnh lùng đáp:

- Bốn nhân rất ít đối địch với người và xưa nay lại có cái tính rất lạ lùng.

Tuy Kính Nghiêu không sao nhìn được nữa, nhưng cố nén lửa giận và hỏi tiếp:

- Cái gì là tính quái dị thế?

Quái nhân bịt mặt lại cười như điên như khùng đáp:

- Hà... hà... hà.... bất cứ ai đấu với mỗ, mỗ cũng nhường cho y tấn công ba thế trước.

- Nhưng tối hôm nay các hạ có thể miễn được tính quái dị ấy.

- Đó là luật lệ bất di bất dịch không sao miễn được.

- Thư Kính Nghiêu này tuy không có tuyệt học quán thế, nhưng dù sao cũng là bang chủ của Cái Bang, các hạ cũng quá trốn như vậy.

- Nếu không nể mặt người là bang chủ của một bang phái thì bốn nhân chưa chắc đã chịu đấu với người.

- Hừ... Nếu vậy Thư mỗ xin thất lễ vậy.

Tuy ông ta ung dung nói như thế, nhưng trong sắc mặt của ông ta đã xám xịt đủ biết lúc này ông ta đã giận đến tột độ, ông ta vừa tiến lên. hai tay giơ chân lên không tiến mà lại lui, mồm thì lớn tiếng nói:

- Cẩn thận, coi thế công của mỗ đây.

Ông ta là tôn sư một đời có khác, chưởng thế vừa đưa lên đã có kinh phong kêu "vèo vèo" như ẩn như hiện, khiến chung quanh đó hơn trượng đều bị kinh phong của ông ta bao trùm.

Âu Dương Siêu gật đầu khen ngợi thầm và bụng bảo dạ rằng:

"Thư Kính Nghiêu khét tiếng lâu nay quả thực không phải là may mắn mà nên, chỉ xem nội lực của ông ta cũng đủ biết võ công của ông ta lão luyện và thâm hậu như thế nào. Theo sự nhận xét của ta thì võ công của ông ta còn cao siêu hơn bảy người chưởng môn của bảy đại môn phái. Hiện giờ ngoài Tuệ Quả đại sư của phái Thiếu Lâm có thể ngang tài với ông ta thôi. Còn những người khác thì còn kém ông ta xa..."

Ngờ đâu chàng chưa nghĩ xong thì quái nhân bịt mặt kia quả nhiên không giơ chưởng lên chống đỡ và cũng không tránh né gì cả chỉ tròn xoay đôi mắt lên, mồm thì nói:

- Quả nhiên cũng có một chút hơi sức, vậy người cũng không phải là kẻ chỉ có hư danh thôi.

Thái độ ngông cuồng của y tuy đã bớt nhưng giọng nói vẫn còn kiêu ngạo vô cùng. Kinh lực của Kính Nghiêu tấn công tới cách y chỉ còn hơn thước, y bỗng nhún chân một cái người đã nhảy lên trên cao ba trượng rồi y cười như điên như khùng nói:

- Ăn mày họ Thư quả bất hư danh.

Kính Nghiêu tức giận vô cùng vì mới ra tay tấn công thế đầu, mà đã bị y tránh khỏi một cách dễ dàng.

Quý vị nên rõ thế công của Kính Nghiêu vừa rồi trong lúc ông ta tức giận ra tay mạnh khôn tả và hai người đứng cách nhau, không đầy hai trượng như vậy đối phương khó mà tránh thoát nổi và hai tay của ông ta đưa ra lại đưa thẳng. Quái nhân bịt mắt biết điểm đó cho nên y mới tung mình nhảy lên trên cao tránh né, bằng không dù y nhảy lui về phía sau hay sang hai bên nhanh đến thế nào cũng không sao né tránh thoát được thế công đó.

Kính Nghiêu đánh hụt, biết quái nhân tránh thế vừa rồi là mạo hiểm lắm, nhưng mình đã đánh hụt biết làm sao được, đành nghiêng răng môi quát lớn một tiếng:

- Gian xảo thực!

Tiếp theo đó ông ta lại tấn công luôn chưởng thứ hai, chưởng này còn mạnh hơn chưởng trước.

Quái nhân bịt mắt tùm tấn cười, lần này y không nhảy lên nữa mà lại ngồi sụp xuống, nhờ vậy lại tránh được thế thứ hai.

Sở dĩ y ngồi sụp xuống như thế là vì y biết thế công của đối phương thế nào cũng đánh chéo lên. Nên y đã tránh thoát được thế đó một cách rất khéo léo.

Kính Nghiêu thấy đối phương không trả đũa mà hai chưởng của mình đều đánh hụt hết, trong lòng có vẻ không vui, nhưng mặt ông ta vẫn hòa nhã tươi cười và nói tiếp:

- Họ Thư này không tin người lại tránh nổi thế thứ ba.

Nói xong ông ta bỗng giơ hai tay ra tấn công luôn, nhanh như điện chớp, song chưởng của ông ta lần này tấn công cả trên dưới, tả hữu, bốn mặt đều bị chưởng phong của ông ta bao trùm, rõ ràng là một thế nhưng sự thực bên trong ngấm ngấm bao hàm bát thức.

Thế công đó của Kính Nghiêu là bát phương kết duyên chưởng của Cái Bang và cũng là một thế võ tinh hoa nhất của phái ấy. Quả thực khác thường, ông ta vừa tấn công xong đã có luồng gió mạnh lôi cuốn cả cát bụi lẫn đá ở dưới đất bay lên mù mịt không thể tưởng tượng được

Âu Dương Siêu thấy vậy khen thầm và bụng bảo dạ rằng:

“Thế công này quái nhân bịt mắt dù có tài ba thông thiên biến hóa cũng phải ra tay chống đỡ, ngoài ra không còn cách thứ hai nào mà để tránh né thế công này nữa. Bằng không vận sức chịu đựng thế nào cũng gãy xương đứt gân đổ máu ngay”

Chàng chưa nghĩ dứt, đã thấy người bịt mắt xì lên một tiếng thực dài rồi y lão đảo như người uống rượu say quay tít trong kinh phong của Kính Nghiêu mà không hề bị tổn thương chút nào.

Thế là không riêng gì Kính Nghiêu thắc mắc không hiểu và ngấm ngấm kính phục, ngay cả Âu Dương Siêu cũng phải kinh hãi hết sức, chàng không đợi chờ Kính Nghiêu tấn công lần thứ tư đã nhảy xổ lại xua tay lia lịa và lớn tiếng nói:

- Xin tiền bối hãy ngừng tay.

Kính Nghiêu giận dữ đáp:

- Thiếu hiệp hãy khoan, để cho lão...

Chàng không đợi chờ bang chủ của Cái Bang nói xong đã quay lại quát hỏi quái nhân bịt mặt rằng:

- Thế võ vừa rồi của các hạ đã học lõm được ở đâu ra thế? Nói mau!

Tuy quái nhân bịt mặt dùng khăn đen bịt mặt, nhưng chỉ xem đôi mắt của y cũng biết y hơn hử và đặc ý như thế nào rồi. Lúc ấy y đưa mắt liếc nhìn Kính Nghiêu một cái, rồi mới quay lại từ từ hỏi Âu Dương Siêu:

- Lão đệ nhận thấy thế võ ấy có điểm nào sơ hở chẳng?

Âu Dương Siêu có vẻ bực mình, nói tiếp:

- Tại hạ hỏi vừa rồi thế võ đó, các hạ học của ai?

- Phải nói như thế mới phải! Chứ sao lại bảo mỡ học lõm của ai?

- Bất cứ sao tại hạ cam hỏi lai lịch của thế võ ấy thôi?

- Có phải Âu Dương lão đệ biết rõ thế võ ấy lắm, phải không?

- Tại hạ hỏi như vậy tất nhiên là phải biết chứ!

- Nếu lão đệ biết, thì lão đệ nói ra đi!

Quái nhân bịt mặt không những trả lời câu hỏi của Âu Dương Siêu trái lại y còn hỏi chàng như vậy.

Âu Dương Siêu nóng lòng muốn biết thế võ vừa rồi của đối phương đã học được của ai, nên chàng không kịp suy nghĩ, vội đáp:

- Thân pháp vừa rồi của các hạ chính là khinh công độc đáo của Tuệ sư môn.

- Sao môn sư của lão đệ ư? Khinh công độc đáo ư?

- Phải, trong võ lâm này tại hạ dám chắc không thể nào có người thứ hai hay biết pho võ công này!

- Nói như vậy, lão đệ có thể nói ra lai lịch của nó, phải không?

- Pho khinh công này là do ân sư căn cứ ở nho môn chính tôn tâm pháp mà sáng chế ra và đó cũng là môn tuyệt học chí cao của võ lâm Tam Tuyệt.

- Phải, lão đệ nói rất đúng! Quả nhiên lão đệ không phụ lòng tin của Tam Tuyệt và cũng là người rất sành sỏi.

- Tại hạ từ khi ra đời tới giờ, phần vì chưa gặp cường địch, phần thứ hai, vì không muốn phải đưa bảy môn tuyệt học này ra đối phó với những người tài ba kém hơn mình, nên từ trước tới nay chưa hề sử dụng qua pho võ công tuyệt học này. Vậy các hạ hãy nói đi, các hạ học của ai mà biết pho khinh công ấy?

- Hà... chuyện này nói ra thì dài lắm.

- Cứ nói vắn tắt cũng được!

- Để ngày khác mỡ sẽ nói cho lão đệ hay?

- Không, phải ngay bây giờ?

- Nếu mỡ không muốn nói thì sao?

- Nếu các hạ không nói, thì đêm nay đừng có hòng rời khỏi nơi đây
Nói xong Âu Dương Siêu vén tay áo lên lấy thế, hình như tỏ vẻ nếu đối phương không nói là mình sẽ tấn công liền.

Với cái tính ngông cuồng và kiêu ngạo của quái nhân bịt mặt như thế, Kính Nghiêu chắc người nọ thế nào cũng nổi giận, thậm chí còn ra tay tấn công Âu Dương Siêu trước.

Ngờ đâu, y lại không kiêu ngạo và cũng không giận dữ chút nào trái lại chỉ tủm tủm cười và đáp:

- Hà tất lão đệ phải bắt ép mỗ như thế.

Âu Dương Siêu không sao chịu nhịn được nữa, liền trầm giọng nói tiếp:

- Từ khi ra đời đến giờ tại hạ đã nói là phải làm. Nếu các hạ không chịu nói thì đừng có trách tại hạ phải thất lễ đấy nhé!

Quái nhân xoa tay lia lịa đáp:

- Hãy khoan! Nếu muốn mỗ nói ra cũng được, nhưng hà tất vì việc nhỏ này mà chúng ta lại đánh nhau như thế?

Thấy đối phương nói như vậy, Âu Dương Siêu mới buông hai tay ra và lớn tiếng nói tiếp:

- Nếu vậy các hạ nói mau đi!

Quái nhân thủng thẳng bước sang hai bên lắc lư đầu mấy cái và khẽ nói:

- Mong lão đệ đừng giận nhé! Khi mỗ luyện tập môn kinh công này, có lẽ lão đệ còn chưa ra đời!

Quả nhiên Âu Dương Siêu nổi giận ngay và quát tiếp:

- Cuồng đồ táo gan thật!

Chàng vừa nói vừa xông lại tấn công luôn, nhưng quái nhân chỉ khẽ nhún chân một cái đã lui ra ngoài xa hơn trượng và lớn tiếng nói tiếp:

- Lão đệ làm gì thế? Sao vô duyên vô cớ lại ra tay tấn công như vậy?

Âu Dương Siêu tức giận đến độ mình mẩy và chân tay đều run lẩy bẩy, lớn tiếng đáp:

- Nói bậy nào! Thật là quân xảo trá! Nếu hôm nay người không chịu nói rõ sự thật Âu Dương Siêu này quyết không chịu để yên người đâu!

-- o O o --